

HELIA RIMOGA

REVEDEREA

Roman

CORESI

PUBLISHING HOUSE

WWW.CORESINET

CUPRINS

7	Despre autoare
9	Prolog
9	<i>Drumul</i>
11	<i>Corespondență din anul 1943</i>
15	Partea I. Dresura de antilope (Scrisorile Verei)
101	Partea a II-a. Nina și Crina
101	1. <i>Magazinul cu copii</i>
146	2. <i>Verișorul Hans</i>
175	3. <i>Mama Puica</i>
213	Partea a III-a. Doar Nina (Cealaltă Nina)
438	Partea a IV-a. Jurnal de ospiciu
491	Partea a V-a. Copiii lui Dumnezeu
526	Partea a VI-a. Addendum-ul Marthei (Și pisica s-a lins pe bot)

Despre autoare

Helia Rimoga s-a născut în anul 1969, în zodia gemenilor.

A debutat în anul 2004 cu romanul *Destinația Finală*, o frescă socială a epocii de tranziție, bazat pe propria experiență în mediul industrial post-decembrist. Pentru acest roman, autoarea a fost distinsă în 2006 cu premiul *Teiul de Argint* la secțiunea literatură – debut în cadrul ediției a V-a a *premiilor Eminescu pentru literatură, arte vizuale, colecții și colecționari*, al editurii Gee din Botoșani.

În același an (2006) se naște al doilea roman, *Șah la Regină*, o carte despre manipularea maselor, televiziuni de scandal și naivitatea celor ce se închipuie salvatori ai omenirii.

Un an mai târziu, apare *De ce n-a fost jeliță Carmen Zgarbur*, un mini-roman în care, printr-un experiment cinic, un scriitor Îl provoacă pe Dumnezeu să-i dezvăluie dacă intervine direct în viața oamenilor sau nu.

În fine, după o pauză de aproape opt ani, în care publică „scurt-metraje” – note de călătorie, eseuri, interviuri, cronică literară și de artă, chiar poezii – colaborând cu reviste de cultură

(*Intertext, Crai Nou, Lămuri, Absolut Cultural, Lumina, Obcina Literară*), cofa se umple iar și începe lucrul la un nou roman de anvergură, *Revederea*.

Scriitoarea îl consideră cel mai bun roman al ei de până acum – un roman de maturitate, atât în construcție, cât și în substanță – și speră că va ajunge la sufletul publicului cititor.

„De-a lungul anilor am înțeles că cel mai ades binele nu învinge răul într-o confruntare pe arena exterioară, ci mai degrabă învinge în interiorul nostru, atunci când ne dăm seama că el există în viața noastră și devenim recunoscători pentru asta.”

Helia Rimoga

Prolog

Drumul

Septembrie 2006

De câte ori îl visez pe taică-meu în cadă, gol pușcă, știu că mi se va întâmpla ceva rău. L-am visat noaptea trecută și cred că ziua de azi îmi va tălmăci semnul cumva.

Poate că se leagă de roman. Am terminat câteva capitole și le-am dat editorului, după care am mai stat la taclale cu Filosoful, fostul meu coleg de la Casa Utopia, în timp ce mama ne aștepta cuminte, privind în gol. Apoi ne-am urcat amândouă în tramvai și am ajuns la marginea orașului, de unde am pornit-o pe jos spre Schit.

Uneori aș fi vrut să nu fi scris nimic din acest roman, sau să mă pot opri, nu fiindcă îmi provoacă suferință, ci fiindcă mă tem de alte consecințe. Cuvintele mi se împerechează însă în cap, iar povestea iese din mine stângen cu stângen, întruna, ca dintr-un război de țesut mecanic. După cum am stabilit cu editorul, va fi un

roman-mozaic; fiecare parte va avea alt stil, fiecare voce din mine sau din afara mea va avea spațiu de manifestare. Le voi îmbina apoi ca într-un un caiet de caligrafie, din acela cum îmi făcea mama prin clasa a doua, legând împreună foi diferite: dictando, pătrățele, foi veline, albe, foi închise la culoare și aspre, ca de maculator...

Sau poate că semnul se leagă de întâlnirea pe care urmează s-o avem astăzi, cu cea care până mai ieri ne era dușmancă de moarte. Oare de ce? Am chemat-o aici ca să ne împăcăm. Am încetat să-l mai cer lui Dumnezeu să facă dreptate. Dreptatea, ca și adevărul, e ca o cârpă pe care și-o dispută doi copii. Așa trăgeam eu cu Hans, pe când eram împreună, fiecare de partea lui de adevăr. Și cârpa s-a rupt și am rămas fiecare cu bucățica lui, singuri și frustrați. Cu iubirea e însă altfel. Am renunțat de mult la Dreptate în favoarea Iubirii. Prefer să cer Iubirea, sau Grația Divină cum ar spune grandilocvent catolicii. Nu mai pot trăi fără ea.

Continuăm să mergem pe drumul ce pare să se întindă la infinit, printre lanuri de gunoai, având în fundal silueta unui coș de termocentrală din care aburul iese alene. E ca o brâncușiană coloană a infinitului și cu toată banalitatea lui dezolantă, savurez acest peisaj postindustrial cu bucurie. Pentru mine simbolizează liniștea și căldura, lucruri pe care le-am iubit toată viața. Îmi amintește și de Bunicul, dragul meu tovarăș de hoinăreală, și astăzi pot să-mi amintesc de el fără să plâng.

Mergem tăcute, noi două singure, surori de obște ce urmează în curând să fie tunse în călugărie și să primească nume

noi, dar deocamdată ne mai numim încă Nina și Vera, fiică și mamă după legea lumească. Mama merge mai anevoie, iar eu îmi potrivesc pasul după ea.

În fine, orice ar prevesti semnul sunt încredințată că Dumnezeu ne va curma sau ne va face suportabilă suferința. De când L-am primit în noi, așa s-a întâmplat de fiecare dată. Tot pe același drum, cu ceva timp în urmă, pe când ne întorceam cu cum-părături din oraș, am fost atacate de țigani. Numai că la câteva secunde, s-a pornit o ploaie ca din senin, o ploaie mare cu grindină și noi am scăpat și nu ne-am tulburat, ci am dat mulțumire și am purces mai departe. Altă dată s-au apropiat din nou, dar atunci unul din caii lor a scăpat din ham și a început să galopeze înspre ei și să necheze și din nou am scăpat tefere, iar ei s-au lăsat păgubași. De atunci șatra ne-a mai văzut trecând, dar de îndată ce recunosc veșmântul negru, se retrag cu teamă la căruțele lor.

Aburul se răsuțește pe cer iar noi ne continuăm drumul. Bălăriile foșnesc ușor în adierea vântului de toamnă.

*

Corespondență din anul 1943

Către Domnul Director al Spitalului „Theodor Preda”, Dr. Albu Emil

Dela numita Carolina Helmans, infirmieră șefă pe Secția de Contagioși, care mă iscălesc dedesubt

Stimate Domnule Doctor Albu,

Cutez a vă trimite această scrisoare, întrucât știu că sunteți cu foarte multă treabă și nu mă puteți primi în audiență ca să vorbim față în față; cu respect, vă rog a dispune ieșirea din spital a copilei Vera Istratiuc, în etate de patru anișori, internată de scarlatină împreună cu verișoarele și mătușa ei, aceasta din urmă ținându-i loc și de mamă vitregă. Enumer considerațiile mele în a vă cere această măsură. În primul rând copila este complet însănătoșită, după cum a constatat Domnul Doctor Pamfilie, și cum stă scris în raportul de gardă. În al doilea rând, este vorba despre mătușa Verei: ceea ce mă uimește și mă întristează la dumneai e asprimea revoltătoare cu care o tratează pe fetiță. Aș înțelege dacă s'ar purta așa cu cele două fetițe ale dânzei, care sunt zvăpăiate și foarte rele la boală, dar Vera este un copil atât de răbdător și de cuminte! De atâta bătaie câtă mănâncă stă și se joacă numai după sobă, cu niște jucării vechi de lemn, încercând parcă a nu o mai deranja cu făptura ei pe mașteră. Eu înțeleg, Domnule Doctor, că doamna este văduvă, că s'au refugiat din Basarabia în '940 și cu greu și'au făcut un rost aici, dar credeți-mă că nu înțeleg așa un tratament și așa o lipsă de inimă. Am stat de vorbă cu dânsa și i'am spus că aș dori s'o adoptez pe fetiță, mărturisindu'i că de când am văzut-o, m'a izbit asemănarea ei cu un copilăș al meu care nu mi'a trăit: aceiași ochi mari albaștri, îngerești, și același păr buclat. Mi'a dat numaidecât încuviințarea spunând că ar fi o „mană cerească să o scape cineva de această pacoste”.

Apoi m'am sfătuit cu soțul meu, după ce i'am povestit de micuță. A fost de acord și pe urmă am vorbit și cu Puica, cealaltă fetiță pe care o creștem, și care are acum zece ani. Ne'am gândit că își vor ține bună tovărășie la joacă și la treburile gospodăriei. Și aici vine timpul să vă mai cer ceva, așa cum am mai vorbit cu Dvoastră cu ceva vreme în urmă. Vă spuneam atunci că soțul meu a fost lăsat la vatră după ce a fost cu pneumonie și că, murind o rudă a noastră dintr'un sat din Teleorman, am moștenit o casă cu așezare bună, în centrul comunei. Dorim să deschidem o cofetărie, soțul meu fiind calificat în această meserie. De aceea, voi fi nevoită a renunța la slujba de infirmieră pentru a'mi ajuta soțul să pună pe picioare negustoria și vă rog a fi bun și a'mi da dezlegarea.

Nădăjduind că nu v'am necăjit prea mult cu cele povestite aici, vă mulțumesc cu respect și mă iscălesc:

Carolina Helmans

[semnătura]

Dela Doctor Emil Albu, către Dna Helmans

Dragă Doamnă Helmans

Am semnat adineaori biletul de ieșire al fetiței, pe care ți'l trimit prin Dodică dimpreună cu acest răvaș. Îți mulțumesc pentru efortul dumatil ca infirmieră alături de noi, ai fost un bun cadru medical, o femeie inimoasă și o bună camaradă la vreme de restriște. Îți doresc mult noroc cu soțul și copiii pe noul drum, și, dacă ai nevoie de ceva, nu șovăi să'mi ceri. Am dat ordin să ți se

plătească leafa pe ultima lună și după ce ai să-ți pui uniforma în cui, preschimbând-o cu șorțul de cofetăreasă, să știi că oricând ești bine venită să ne faci o vizită. Să fie într'un ceas bun cu micuța, și sper să mă inviți cândva la nunta viitoare domnișoare Helmans.

Al d-tale,
Dr E Albu.

Partea I

Dresura de antilope (Scrisorile Verei)

Orșova, iunie 1958
Dragă Puicuțo,

Nici nu îmi vine să cred că sâmbătă am avut „balul de absolvire”, că am terminat Institutul și că acum am diplomă de învățătoare și profesoară de Limba română la gimnaziu!

Ce să-ți spun, un triumf, Puicuțo, un adevărat triumf! Surioara ta a fost centrul atenției publice. Am fost înconjurată ca nimeni alta de băieți – chiar așa, băieții de la Institutul Agronomic, și ei în lipsă mare de fete așa cum am fost și noi sărmanele, lipsite de colegi de sexul opus pe timpul anilor de școală. Unul în special, de-i zice Așchiuță, a făcut mari venituri ilicite vânzând altor băieți poza mea (e un uriaș cu alură de halterofil, de aici porecla, dată pesemne cu subtilă ironie). Sunt fotografiată în costum popular, cu maramă brodată și lungă până la umăr; am făcut toate fetele

câte o poză singure și mai multe în grup, cu doamnele profesoare și domnii profesori la mijloc.

La o săptămână după bal am plecat în excursie la Orșova, de aceea îți scriu de aici, și adaug și o vedere cu aceste plaiuri minunate pe lângă fotografia de care ți-am vorbit. În prima zi ne-am cazat pe Dunăre, pe un vaporas scos din uz și transformat în hotel, să ne fi văzut cum ne-am risipit, spre cabine, zgomotoase ca un roi de viespi, flecărind între noi și chicotind. Eu am nimerit sub nivelul apei. Cabina are șase paturi suprapuse și niște ferestre rotunde de le zice „hublouri”: mă întrebam dacă o să admir peștii de la fereastră, așa cum de deasupra admirăm păsările. N-am văzut niciunul – poate vin noaptea. Din patul meu însă nu pot să-i văd.

În schimb am fost cu șalupa, până la o insulă, Ada Kaleh. Nu-mi închipuiam că poate exista așa un peisaj, cu munții coborând până la apă, iar insula e un colț de vrajă. Trandafirii de dulceață se încolăcesc ca șerpilor pe spaliere. Vița de vie e tunsă sub formă de copăcei, cât merii pitici de pe la noi. Locuitorii, turci în majoritate, te răsfăță cu tot felul de delicii gastronomice: un rahat lung cât o franzelă, dulceață, șerbet. De trandafiri bineînțeles. Ne-am plimbat peste tot, am vizitat niște ruine, ale unei moschei vechi. Peste tot m-a însoțit dragul de Așchiuță, cum altfel, care-mi declama la ureche tot felul de năzbâtii. Erau și alți băieți în spate care-i strigau să nu fie egoist și să nu mă acapareze de tot.

S-a pus apoi o masă mare, special pregătită pentru noi, cu orchestră, după care s-a încins un matineu dansant de toată frumusețea. Băieți de comitet, ce mai, ne-am distrat pe măsură. Era să se încingă și o bătaie la un tangou, când m-au invitat doi

deodată. Bine că n-a fost nimeni rănit, dar fetele au țipat și s-a stârnit invidie. Unde pui că la întoarcerea pe vas, smiorcăita de Neli a început să se tânguiască, cum că ea n-are succes, că eu am acaparat pe toată lumea, că nu mă port cum ar trebui etc etc. Am adormit până la urmă în mijlocul reproșurilor și suspinelor, că picam de oboseală.

Un lucru însă e cert Puicuțo, și n-am fost deloc conștientă de el până acum: o să-mi fie foarte greu la măritiș, dar nu din pricina de care mă temeam eu mai an – din lipsă de pretendenți. Ci din contra, se pare că voi avea prea mulți. Nu mi-am dat seama că am crescut, că nu mai sunt țărăncuța cu cozi până la șold care a plecat imediat după Maturitate de acasă. Nu-mi vine să cred că am 19 ani, că sunt frumoasă și curtată de îndată ce intru în anturajul domnilor bărbați.

Sărută-le mâna Tatei Wili și Mamei Carolina din partea mea (dar vezi, nu le arăta epistola... o să mă creadă frivolă, adică ușuratică mai pe-nțelesul tău). După ce ne-ntoarcem din excursia aceasta o să mai facem un turneu cu corul la București și apoi vin acasă. Abia aștept să vă revăd pe toți, cred că-ți dai seama, nu?

Cu drag și dor,

Vera

[Dedesubt este desenat un soare cu ochi și gură larg deschisă într-un zâmbet.]